

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HARRY EN APEKOOL

Een toneelstuk voor kinderen van 6 tot 12 jaar (en hun ouders) waarin een rockgroep centraal staat

1880
door

Dirk Dobbeleers & Jo Leemans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2718

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HARRY EN APEKOOL* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK DOBBELEERS & JO LEEMANS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/005
ISBN- 978- 90-385-07545

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Dobbeleers & Jo Leemans
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames-8 heren-Fig.)

HARRY : woordvoerder en zanger van de groep
VINCENT : (bas)gitarist en medebezieler van de groep
PAT : drummer, ruig type, kort van stof maar wel grappig
ARNO : gitarist, enthousiast
SEPPE : de toetsenman, drinkt graag een pintje
EVA : het liefje van Harry
JASPER & ANKE : twee kinderen
JEANNE : een lelijk, bazig vrouwmens
LODE : haar man en type sloef
COMMISSARIS : plichtsbewust, alhoewel...
SPOOK : Ongevaarlijk

DECOR

Het stuk speelt zich volledig af in een garage. Deze kale, bijna lege ruimte heeft witte muren. We zien ook een deur. Die leidt naar het rommelhok. In deze garage bevindt zich een wrak van een auto of een moto. (Eventueel te vervangen door een stapel rommel zoals een zetel, ...) In de buurt van het wrak of de rommel hangt een elektriciteitskast. Er staan ook enkele muziekinstrumenten.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Vrijdagavond. Het onweert hevig. Twee kinderen met boekentas, druipnat, komen schuilen.)

ANKE : Het is hier donker.

JASPER : Maar wel droog, Anke.

ANKE : Wat een onweer! Mijn schoenen staan vol water.

JASPER : Alleen je schoenen? Volgens mij deed jij het in je broek van de schrik.

ANKE : Je denkt toch niet dat ik bang ben van zo'n prutsonweer?

(Er volgt een harde donderslag. Anke gilt en springt als het ware in de armen van Jasper.)

JASPER : Rustig maar, het zal zo weer voorbij zijn. Gelukkig kunnen we hier schuilen.

ANKE : Waar zijn we nu eigenlijk, Jasper ?

JASPER : Ik weet het niet.

ANKE : Ik vind het hier toch een beetje akelig.

JASPER : Ik dacht dat je niet bang was.

ANKE : Dat ben ik ook niet.

(Weer een harde donderslag. Anke gilt weer en springt nogmaals in de armen van Jasper.)

JASPER : Ach, 't is maar voor even.

ANKE : Denk je?

JASPER : Natuurlijk.

ANKE : Jasper?

JASPER : Ja?

ANKE : Zouden hier muizen zitten?

JASPER : Muizen? Dat kan, en misschien zelfs vleermuizen.

(Anke gilt en springt ook nu in de armen van Jasper.)

Wat krijg jij nu? Ik heb het toch niet horen donderen.

(Anke speurt het plafond af.)

ANKE : Waar zouden die vleermuizen zich verborgen houden? Ik heb gehoord dat die akelige beesten in je haar vliegen en dan krijg je ze er niet meer uit.

JASPER : Gekke meid.

(Jasper laat zijn hand ongemerkt langs achter in het haar van Anke glijden. Zij gilt weer.)

ANKE : Help! Die vleermuizen vallen aan!

JASPER : Anke toch, hier zitten helemaal geen vleermuizen. En ook geen spoken, vuurspuwende draken of heksen op bezemstelen.

(geluid van een aankomende motorfiets)

ANKE : Jasper ! Wat is dat?

JASPER : De donder zeker.

ANKE : Nee, het komt dichterbij!

JASPER : Nu je het zegt. Het lijkt me eerder een motor.

ANKE : Zouden heksen tegenwoordig op motors rijden?

JASPER : Wie weet?

ANKE : Hij stopt hier! Wat moeten we doen?

JASPER : We moeten ons ergens verstoppen.

ANKE : Het is hier misschien een rovershol. Of misschien een schuilplaats van een bende smokkelaars.

JASPER : Rustig maar! We doen toch niets verkeerd. We schuilen alleen maar voor de regen.

ANKE : (*Ze begint weer te razen.*) Dat trekken die gevaarlijke gangsters zich niet aan. Zouden ze ons gijzelen en losgeld vragen? Hopelijk vragen ze dan niet teveel, want zo rijk zijn mijn ouders niet. Denk je dat ze ons gaan vastbinden?

JASPER : Ssst!

ANKE : En een prop in onze mond steken?

JASPER : Bij jou hopelijk wel... Vlug, we verstoppen ons achter dat wrak.

(Een jongeman in het zwart gekleed komt op, helm in de hand. Hij gaat naar de zijmuur en zoekt blijkbaar iets.)

PAT : Waar hangt die verdomde elektriciteitskast nu weer? (*Hij schuift een hendel naar omhoog.*)

(Dan volgt een lichtflits. Daarna is het weer donker.)

Shit, dat is hier levensgevaarlijk. De elektriciteit moet dringend nagekeken worden. (*Weer geschuif met de hendel, nu blijft het licht branden.*) Eindelijk... gelukt! (*Hij installeert zich aan het drumstel en oefent wat. Hij kijkt op zijn horloge.*) De anderen zijn weer allemaal stipt te laat. Ik ben benieuwd welk excuus ze nu weer zullen verzinnen hebben.

ARNO : (*Hij is ook in het zwart gekleed, hij draagt zijn gitaar.*) Hoi, Pat! Alles kits!

PAT : Gaat wel, Arno.

ARNO : Nogal een rotweer, hé?

PAT : Yes.

ARNO : Daarom ben ik ook zo laat. Toen ik naar hier reed, viel er net voor mijn ogen een oud vrouwtje van haar fiets. Waarschijnlijk geschrokken van de donder.

PAT : Was het erg?

ARNO : Dat weet ik niet, ik ben niet gestopt. Anders was ik nog later en als we te laat zijn, dan ben jij niet om aan te spreken.

(Voor Pat kan antwoorden, komt Seppe, de toetsenman, ook in het zwart, op.)

SEPPE : Hallo! Vliegen we er vanavond in?

ARNO : Natuurlijk, Seppe.

(Pat zegt niets, hij kijkt alleen even op zijn horloge.)

SEPPE : Sorry dat ik wat laat ben, maar toen ik naar hier reed, viel er net voor mijn ogen een oude meneer van zijn fiets. Ik wou hem nog helpen, maar ja, dan was ik nog later. *(Hij knipoogt naar Arno, die het gesprek dadelijk overneemt.)*

ARNO : Als Harry maar komt. *(Hij test ondertussen zijn instrument.)*

SEPPE : Waarom zou hij niet komen?

ARNO : Zijn lief doet de laatste tijd nogal moeilijk.

SEPPE : Harry laat ons nooit in de steek. *(Ook hij oefent wat.)*

VINCENT : *(Ook in overwegend zwart op, met (bas)gitaar.)* Oef, ik ben nog niet de laatste, zie ik.

PAT : De laatste niet, nee, maar wel te laat.

VINCENT : Dit keer kon ik er echt niets aan doen. Toen ik naar hier reed, vielen er voor mijn ogen een oud meneertje en een oud vrouwtje van hun fiets.

PAT : Maak dat de ganzen wijs, Vincent.

(Gegniffel van Arno en Seppe.)

ARNO : Wat spelen we? Ik heb er zin in, jongens.

VINCENT : Wat denken jullie van een opwarmertje?

PAT : Yes. Here we go.

(Ze spelen een vlot nummer. Harry en Eva op.)

HARRY : *(Hij heft zijn hand op.)* Stop eens even, boys.

(Ondertussen doet Eva haar nat jasje uit.)

VINCENT : Wat is er, Harry?

HARRY : Ik heb iets onvoorstelbaars meegemaakt toen ik naar hier kwam. Daarom ben ik zo laat, luister.

PAT : Ik heb al een vermoeden.

HARRY : Ik was bijna hier toen ik plots niet meer verder kon. Heel de weg lag bezaaid met oude meneertjes en mevrouwtjes die van hun fiets gevallen waren.

(Iedereen lacht, behalve Pat.)

PAT : *(Verveeld)* Hahaha, wat een grap...

SEPPE : We hebben dat samen op de hoek afgesproken, om je te plagen.

ARNO : En geef toe, het is ons gelukt.

HARRY : Genoeg gelachen! Veel reden om vrolijk te zijn hebben we trouwens niet.

PAT : Hoe bedoel je?

HARRY : Er zijn nog maar vijf kaarten verkocht voor ons optreden, boys.

SEPPE : Nog maar vijf?

HARRY : Vijf, ja. Walter en Ben van de klas, hun lieven Brenda en Els en ons bomma.

VINCENT : En heeft uw bomma geen lief?

HARRY : Doe niet zo onnozel. Ons bomma heeft die kaart enkel gekocht om ons te steunen, er zullen dus maar vier mensen in de zaal zitten.

ARNO : Dan heb jij geluk. Mijn bomma geeft alleen aan de pastoor en mijn ouders willen zelfs niet komen.

SEPPE : De mijne komen alleen als ik een goed rapport heb.

PAT : Dus komen ze niet.

HARRY : Wanneer gaan die ouders van ons nu eens over iets anders praten dan over dat stomme rapport. Begrijpen ze dan niet dat muziek ons leven is?

VINCENT : Kom jij niet, Eva?

EVA : Ik denk er niet aan. Muziek is misschien jullie leven, maar bij mij is dat zeker niet het geval.

VINCENT : Hoezo?

EVA : Ik ben dat muziekgedoe van jullie kotsbeu. Harry kent alleen nog de rockgroep.

Oké, ik vind jullie muziek niet slecht maar die muziek van jullie houdt helemaal geen rekening met mijn leven. Dan is het een repetitie, dan een optreden, het is altijd wat!

HARRY : Overdrijf je nu niet een beetje, Eva?

EVA : Helemaal niet en ik zal het jullie meteen bewijzen. Ga je vanavond mee naar de fuif van Wendy?

HARRY : Vanavond? Maar we repeteren, schat!

EVA : Maar je had het beloofd.

HARRY : We hebben overmorgen een optreden, dat gaat nu wel even voor!

EVA : Zie je wel! Bij jou komt de muziek altijd op de eerste plaats en ik moet dat maar slikken. Ik ben het beu, mislukte David Bowie!

HARRY : Maar, Eva, begrijp je dan niet...

EVA : Ik moet altijd maar begrijpen wat jou het beste uitkomt. Wel nu, ik begrijp het niet! Blijf jij maar in dit schimmelig hok de rockheld uithangen, ik ga fuiven! En ik beloof je dat ik me te pletter zal amuseren. Veel succes met je grandioos optreden voor vier man en een paardenkop! *(Ze trekt haar jasje aan en maakt aanstalten om te vertrekken.)*

PAT : Geen paardenkop, Harry zijn bomma.

HARRY : Verdomme, hé. Ik kan nooit eens iets goed doen! Niemand begrijpt me. Overal hebben ze commentaar op mij. Op school, thuis... zelfs mijn eigen lief zaagt de oren van mijn kop.

VINCENT : Wat nu?

PAT : Die oren er weer aanzetten, zeker...

HARRY : Wat nu? We spelen gewoon verder maar ik wil dat de stukken eraf vliegen, boys! Het kan me allemaal niet meer schelen. Ze mogen zeggen wat ze willen, maar mijn muziek pakken ze me verdomme niet af!

(De groep speelt het nummer luid en gedreven verder. Anke en Jasper komen achter het wrak vandaan, zij willen de garage stiekem verlaten. Jasper schuift de hendel omlaag. Het is donker en enkele muziekinstrumenten zijn uitgevallen. Eva gilt.)

ARNO : Wat is dat nu?

HARRY : Die verdomde elektriciteitskast ook. *(Harry gaat naar de kast.)*

SEPPE : Dat gaat hier nog eens een ferme kortsluiting geven.

EVA : Die is er al.

VINCENT : De gemeente moet de elektriciteit hier eens dringend nakijken. Dit gebouw is tenslotte hun eigendom.

(Op dat moment botst Harry tegen Anke. Hij grijpt haar vast.)

HARRY : Er zijn hier inbrekers. Ik ... ik heb er één te pakken. Vlug, ik kan het niet meer houden, die kerel is beresterk.

(Seppe schuift de hendel weer omhoog. We zien nu dat Harry Anke vastheeft.)

PAT : Ik moet toegeven dat die kerel er uiterst gevaarlijk uitziet.

ARNO : Een echte gangster.

SEPPE : Zo sterk als een teddybeer...

VINCENT : Wie zijn jullie?

(Jasper en Anke zeggen niets.)

HARRY : Waarom zeggen jullie niets?

ANKE : Wij mogen van onze ouders niet spreken met mensen die we niet kennen.

HARRY : Dat zullen we dan eens snel oplossen. Ik ben Harry. En jullie?

JASPER : Jasper ...

ANKE : Anke...

SEPPE : Wat doen jullie hier?

ANKE : We kwamen schuilen voor het onweer.

JASPER : Maar als jullie willen, dan gaan we zo weer weg.

EVA : Maar het regent nog steeds pijpenstelen, Jasper.

HARRY : Wacht eens. Eigenlijk komen jullie goed van pas. We treden overmorgen op, maar we weten nog niet welke nummers we best brengen. Luister, wij spelen iets en jullie moeten zeggen wat jullie ervan vinden.

(Ze maken weer muziek. Dan komen Jeanne en Lode op. Jasper en Anke verstoppert zich. Jeanne wil wat zeggen, maar ze komt niet boven de muziek uit. Jeanne gaat voor de groep staan. Ze doet teken dat de muziek moet stoppen, de groep zwaait terug, tot grote woede van Jeanne. Tenslotte neemt ze micro van Harry en roept "STOP!". De muziek stopt.)

Ha, wenst mevrouw kaarten voor ons optreden?

PAT : Ik wist niet dat wij zo'n opdringerige fans hadden.

JEANNE : Lode heeft jullie iets te zeggen, nietwaar Lode?

LODE : Wel waar, Jeanne...

JEANNE : Vooruit, zeg het dan!

LODE : Dag, mannen!

JEANNE : Laat maar, ik zal het zelf wel zeggen.

LODE : Zoals altijd...

JEANNE : Dat lawaai moet ophouden en wel nu meteen.

LODE : Je neemt me de woorden uit de mond.

HARRY : Welk lawaai?

JEANNE : Dedju! Ik kan die ketelmuziek niet meer horen!

HARRY : Ha, u kent onze muziek.

JEANNE : Ik moet ze wel kennen. Ik woon een paar huizen verder. Als jullie beginnen met die tjingeltjangel, dan dansen mijn kristallen vazen op de kast.

PAT : En wat dansen ze, de kuskesdans?

JEANNE : En nog onbeleefd ook, hoor dat nu toch eens aan. Die jeugd van tegenwoordig heeft geen respect meer voor zijn medemens. Heb je dat gehoord, Lode?

LODE : Heu, ja, ik geloof het wel.

JEANNE : Maar seffens zullen ze wel wat minder praat krijgen. Ha, ha, wacht maar, vriendjes. Als jullie denken dat ik het hier bij laat, dan kennen jullie Jeanne nog

niet. Kijk eens wat ik hier heb. Wat denken jullie dat dit is? *(Ze haalt enkele papieren tevoorschijn.)*

SEPPE : Een late nieuwjaarsbrief?

HARRY : Een boodschappenlijstje voor de supermarkt?

VINCENT : Een contract van een platenfirma voor ons?

HARRY : Oh, Jeanneke, je bent een schat. *(Hij gooit een kushandje.)*

JEANNE : Wacht maar, kereltjes, wie het laatst lacht, best lacht! Lode, zeg eens klaar en duidelijk wat dit is.

LODE : Heu, daarstraks wist ik het nog, heu, 't is...

JEANNE : ... een petitie! Een lijst van mensen die allemaal willen dat jullie ophoepelen. Deze garage is eigendom van de gemeente en wij willen dat ze ingericht wordt als kaartershuisje. Dan kunnen de oude mensen zich 's namiddags tenminste bezighouden.

PAT : Met roddelen en zagen over de jeugd van tegenwoordig.

SEPPE : En wat moeten wij dan doen?

JEANNE : Jullie zouden je beter bezighouden met studeren. Nietwaar, Lode?

LODE : Wel waar, Jeanne.

ARNO : Maar we mogen toch een hobby hebben voor in onze vrije tijd.

JEANNE : Natuurlijk, verzamel postzegels, zelfklevers of sigarenbandjes. Als het maar geen lawaai maakt.

LODE : Ga wat vissen.

SEPPE : Ik ga wat bier opvissen uit het rommelhok. Dorst dat ik heb! Tijd voor een frisse pint.

JEANNE : Bier? Hebt ge dat gehoord, Lode?

LODE : *(verlekkerd)* Ja...

VINCENT : Doe de groeten aan 't garagespook!

JEANNE : Garagespook?

VINCENT : Ja, de vorige eigenaar heeft destijds alles meegenomen behalve dat wrak daar en zijn spook.

HARRY : Maar wees gerust, het is een braaf. Het valt alleen oude zeurkousen lastig.

LODE : Sp, spookt het hier?

JEANNE : Bijlange niet, spoken bestaan niet.